

IV SA/Wa 86/08 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 481355

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 4 marca 2008 r.

IV SA/Wa 86/08

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński.

Sędziowie WSA: Małgorzata Miron (spr.), Asesor Marian Wolanin.

Protokolant: Marek Lubasiński.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2008 r. sprawy ze skargi Michaela L. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 grudnia 2007 r., nr (...) w przedmiocie odmowy zmiany decyzji ostatecznej:

1. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji;
2. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz skarżącego Michaela L. kwotę 340 zł (trzysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 7 grudnia 2007 r., nr (...) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji utrzymał w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 29 czerwca 2007 r., nr (...) odmawiającą zmiany ostatecznej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 12 września 2005 r., nr (...) o odmowie wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Michaela L., poprzednio Michała Ł., urodzonego dnia 27 stycznia 1939 r. w K., syna Lewa i Heni, zamieszkałego przed wyjazdem w L.

Powyższa decyzja została wydana w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy.

W dniu 27 grudnia 2004 r. do Wojewody Dolnośląskiego wpłynął wniosek Michaela L. o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego. Wojewoda Dolnośląski wydał w dniu 12 września 2005 r. decyzję, którą odmówił wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Michaela L., poprzednio Michała Ł. Wskazana decyzja stała się ostateczna, gdyż strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa do złożenia od niej odwołania.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2007 r. pełnomocnik Michaela L., złożył, do Wojewody

Dolnośląskiego, wniosek o zmianę decyzji Wojewody z dnia 12 września 2005 r., na podstawie art. 154 § 1 k.p.a. Decyzją z dnia 29 czerwca 2007 r. Wojewoda odmówił zmiany własnej ostatecznej decyzji o odmowie wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Michaela L., poprzednio Michał Ł.

Po rozpoznaniu odwołania Michaela L. od powyższej decyzji Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 7 grudnia 2007 r. utrzymał ją w mocy.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia podniesiono, iż art. 154 k.p.a. zawiera unormowanie umożliwiające uchylene lub zmianę decyzji administracyjnych poza postępowaniem odwoławczym. Wynika z tego, że instytucja uchylene lub zmiany decyzji, przewidziana w tym przepisie, nie zastępuje instytucji odwołania jako środka zaskarżenia decyzji nieostatecznej. Szczegółowa analiza tego przepisu pozwala, zdaniem Ministra, także na stwierdzenie, że zajmuje on wśród systemu nadzwyczajnych trybów wzruszania decyzji administracyjnych miejsce szczególne. O ile bowiem tryb wznowienia postępowania czy stwierdzenia nieważności decyzji odnosi się do decyzji dotkniętych wadami kwalifikowanymi, to tryb przewidziany w art. 154 k.p.a. dotyczy decyzji prawidłowych lub dotkniętych wadami nieistotnymi. Postępowanie w sprawie zmiany lub uchylene decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 k.p.a. ma za przedmiot ustalenie przesłanek wzruszenia obowiązującej decyzji, która może być najzupełniej prawidłowa pod względem prawnym albo też może być dotknięta wadami niekwalifikowanymi, a więc niedającymi podstaw do wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności. Z tego też względu ograniczenie się przy rozpoznawaniu sprawy w trybie art. 154 k.p.a. wyłącznie do skontrolowania legalności zaskarżonej decyzji i pominięcie rozpoznania sprawy w świetle przesłanek do zmiany lub uchylene decyzji określonych w tym artykule stanowi naruszenie prawa.

Zgodnie z treścią art. 154 k.p.a. może być zmieniona lub uchylona decyzja ostateczna na mocy której strona nie nabyła prawa. Przepis ten ustanawia zatem dwie przesłanki, które muszą wystąpić łącznie, ażeby można było wzruszyć taką decyzję: musi to być decyzja, która nie tworzy praw nabytych dla żadnej ze stron oraz za wzruszeniem tej decyzji muszą przemawiać względy interesu społecznego lub słuszny interes strony.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Wojewodę Dolnośląskiego bezsprzecznie dowodzi, w opinii Ministra, iż Michael L., poprzednio Michał Ł. urodził się jako syn pp. Lwa i Heni Ł., w 1939 r. w K. W dniu 20 kwietnia 1960 r. wnioskodawca wystąpił z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, w związku z wyjazdem na stałe do Państwa Izrael. W dniu 5 lipca 1960 r. wnioskodawca nabył obywatelstwo izraelskie.

Dla stwierdzenia zatem czy posiada obecnie obywatelstwo polskie - zgodnie z wyrażoną w art. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, zasadą ciągłości obywatelstwa polskiego - niezbędne było ustalenie czy nie nastąpiły zdarzenia, które przerwały ciągłość posiadania obywatelstwa polskiego przez wnioskodawcę.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie były przepisy art. 11 i art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), które regulowały wówczas zasady nabycia i utraty obywatelstwa polskiego.

Zgodnie z art. 11 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanego do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa

warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Dalej Minister podniósł, iż organ I instancji wskazał na art. 13 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy, który stanowił, że organem właściwym do udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na obce była Rada Państwa. Art. 13 nie precyzował trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, a sama ustawa nie określała jaki charakter miało mieć zezwolenie, czy miał to być akt indywidualny, czy też zezwolenie to mogło mieć charakter generalny. Minister przytoczył opinię Wojewody, że w stosunku do osób, które deklarowały zamiar wyjazdu do Izraela na stały pobyt, obowiązywał akt szczególnie jakim była uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do Państwa Izrael. Stanowiła ona, że zezwala się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie osobom, które opuściły lub opuszczą obszar PRL udając się na pobyt stały do Państwa Izrael i złożyły lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. W opinii Wojewody uchwała ta była generalnym - pod względem podmiotowym - zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie. Michael L. wypełnił oba warunki utraty obywatelstwa polskiego określone w z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Dlatego też Wojewoda Dolnośląski wydał decyzję odmawiającą wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Michaela L.

Wskazując raz jeszcze na treść art. 154 k.p.a. Minister wskazał, iż w jego opinii nie budzi wątpliwości, iż zainteresowany posiada interes faktyczny w zmianie przedmiotowej decyzji, jednakże nie jest to słuszny, a więc kwalifikowany interes strony. W opinii Ministra zmiana przedmiotowej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 12 września 2005 r. wprowadziłaby do obiegu prawnego decyzję dotkniętą wadą kwalifikowaną - naruszającą w sposób rażący przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim poprzez stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez osobę, która to obywatelstwo utraciła - co skutkowałoby stwierdzeniem jej nieważności zgodnie z przepisem art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Tym samym zmiana przedmiotowej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 12 września 2005 r. i stwierdzenie posiadania przez Michaela L., poprzednio Michał Ł. obywatelstwa polskiego, naruszyłoby interes społeczny, bowiem Michael L. nie posiada obywatelstwa polskiego.

Na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł Micheal L. wnosząc o jej uchylenie oraz uchylenie decyzji organu I instancji.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie art. 154 k.p.a. poprzez uznanie, że skarżąca nie posiada słusznego, kwalifikowanego interesu w zmianie ostatecznej decyzji oraz że zmiana ostatecznej decyzji naruszałaby rację interesu społecznego poprzez stwierdzenie obywatelstwa polskiego przez osobę, która to obywatelstwo utraciła na mocy art. 13 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, a to z kolei prowadziłoby do wprowadzenia do obrotu prawnego decyzji dotkniętej wadą kwalifikowaną powodującą konieczność stwierdzenia jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W uzasadnieniu skargi wskazano, iż w przypadku zmiany ostatecznej decyzji nie doszłoby do

naruszenia interesu społecznego, gdyż poświadczenie obywatelstwa polskiego Micheal L. nie doprowadziłoby do wprowadzenia do obrotu prawnego decyzji dotkniętej wadą kwalifikowaną. W skutek zmiany decyzji nie zostałby naruszony w szczególności art. 13 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 15 lutego 1962 r. Jak wynika bowiem z zabranego w trakcie zakończonego ostateczną decyzją postępowania jak również w trakcie prowadzonego obecnie postępowania materiału dowodowego wnioskodawca nie uzyskał zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, co dopiero mogłoby skutkować utratą przez nią posiadania obywatelstwa polskiego z mocy art. 13 ust. 1 ustawy z 1962 r.

Dalej podniesiono, iż Minister nie wziął pod uwagę jednolitego stanowiska sądów administracyjnych w kwestii skuteczności uchwały Rady Państwa nr 5/58 dla utraty obywatelstwa polskiego, zgodnie z którą uchwała Rady Państwa nie stanowiła generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób, które wyjechały lub zamierzały wyjechać na pobyt stały do Izraela. Rada Państwa nigdy nie posiadała bowiem uprawnienia do uchwalania powszechnie obowiązującego prawa. Zgodnie z Konstytucją PRL z dnia 22 lipca 1952 r. kompetencja ta przysługiwała wyłącznie Sejmowi (art. 15). Rada Państwa była obok Sejmu naczelnym organem władzy państwowej o uprawnieniach ściśle określonych w art. 25 Konstytucji PRL. Do tych kompetencji należało również uprawnienie do orzekania w przedmiocie nadania i utraty obywatelstwa polskiego (art. 13 ust. 1 ustawy z 1951 r. w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 11 Konstytucji PRL). Przy czym orzeczenie Rady Państwa o utracie obywatelstwa polskiego następowało na wniosek Prezesa Rady Ministrów (art. 13 ust. 2 ustawy z 1951 r.). Ani Konstytucja PRL ani ówczesnie obowiązująca ustawa o obywatelstwie polskim nie przewidywała dla Rady Państwa upoważnienia do wydawania aktów normatywnych o charakterze generalnym regulujących kwestie obywatelstwa polskiego.

Zatem w kwestii obywatelstwa polskiego Rada Państwa pełniła jedynie rolę organu stosującego prawo kierując się trybem i przesłankami wynikającymi z Konstytucji oraz ustawy. Ze swojej istoty akt organu stosowania prawa nie może mieć charakteru generalnego. Przeciwnie zawsze ma charakter indywidualny i jest wydawany po zbadaniu wszelkich okoliczności odnoszących się do konkretnej osoby.

Na dowód powyższego strona skarżąca powołała się na orzecznictwo sądów administracyjnych.

Ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim samodzielnie regulowała tryb i formę utraty obywatelstwa polskiego.

Stąd wobec nie spełnienia pierwszej z przesłanek warunkujących utratę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem wnioskodawcy do Izraela brak było podstaw do uznania, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 stanowiła prawnie skuteczne zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

W związku z powyższym stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez skarżącego nie byłoby działaniem sprzecznym z prawem, w szczególności decyzja poświadczająca obywatelstwo polskie nie byłaby dotknięta wadą kwalifikowaną w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Minister nie rozpatrzył także, zdaniem skarżącego, interesu strony zainteresowanej zmianą ostatecznej decyzji i uzyskaniem poświadczenia obywatelstwa polskiego.

Micheal L., wyjeżdżając z Polski, nigdy nie przestał czuć się Polakiem podobnie jak i jego rodzice. Przez cały okres PRL oraz w chwili obecnej organy administracji publicznej kwestionowały posiadania przez niego i jego rodziców obywatelstwa polskiego wyłącznie z powodu wyjazdu na stałe do Izraela. Z tych przyczyn nie mógł korzystać z przyznanych obywatelowi polskiemu uprawnień.

Podsumowując skarżący podniósł, iż zmiana decyzji w trybie art. 154 k.p.a. przyczyni się do poszanowania słusznego interesu strony z jednoczesnym uwzględnieniem wyrażonej w art. 7 k.p.a. zasady praworządności.

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o jej oddalenie podtrzymując stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm., zwanej dalej p.p.s.a.) sprowadzają się do kontroli działalności organów administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy p.p.s.a.).

Mając na względzie powyższe unormowanie sąd uznał, że skarga ma usprawiedliwione podstawy, co prowadzi do uchylenia zaskarżonej decyzji, jak również utrzymanej nią w mocy decyzji organu I instancji.

Podstawą prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia jest art. 154 k.p.a., zgodnie z którym decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał lub organ wyższego stopnia jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.

Postępowanie prowadzone w tym trybie stanowi jeden z elementów systemu nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego obejmujący przypadki weryfikacji decyzji ostatecznych. Jak każde postępowanie zmierzające do zmiany lub uchylenia ostatecznej decyzji omawiane postępowanie jest traktowane jako nowe postępowanie w sprawie i toczy się wg przepisów art. 154 k.p.a. Takie stanowisko zajął także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 kwietnia 2002 r. (należy však zwrócić uwagę, że zgodne z jednolitym obecnie orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego 2723/01, LEX nr 83821), w którym stwierdził, że wniosek zgłoszony w trybie art. 154 k.p.a. uruchamia nowe postępowanie administracyjne, które może zostać zakończone w pierwszej instancji przez wydanie decyzji o odmowie uchylenia lub zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej.

Postępowanie takie - o uchylenie lub zmianę decyzji - ma zatem odrębną podstawę prawną i nie może być traktowane tak, jakby chodziło o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją ostateczną, rozstrzygającą o zastosowaniu przepisów prawa materialnego do danego

stosunku administracyjno-prawnego. W konsekwencji podkreślić należy, że zadaniem organu, który prowadzi takie postępowanie jest wyjaśnienie i ocena czy w danych okolicznościach sprawy zachodzą przesłanki wymienione w art. 154 k.p.a.

Zmiana lub uchylenie decyzji na podstawie art. 154 k.p.a. jest możliwa przy spełnieniu łącznie 2 przesłanek:

- sprawa dotyczy ostatecznej decyzji, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa;
- za zmianą lub uchyleniem decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony.

A zatem postępowanie w sprawie zmiany lub uchylenia decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 k.p.a. ma za przedmiot ustalenie przesłanek wzruszenia obowiązującej decyzji, która może być najzupełniej prawidłowa pod względem prawnym albo też może być dotknięta wadami niekwalifikowanymi, a więc nie dającymi podstaw do wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności. Stanowisko takie zajął NSA w wyroku z dnia 27 sierpnia 1999 r. (I SA 1999/98, LEX nr 48660) a sąd, w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, w pełni ten pogląd podziela.

Zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 k.p.a. nakłada na organy administracji publicznej obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Dodatkowo art. 77 k.p.a. wskazuje, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że organ nie wyjaśnił sprawy w należyty sposób z punktu widzenia zaistnienia przesłanek określonych w art. 154 k.p.a.

Ostateczna decyzja, która ma być przedmiotem zmiany (lub uchylenia) w postępowaniu nadzwyczajnym dotyczyła odmowy wydania skarżącemu dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego.

Prawidłowo zatem ustalił organ, że na mocy tej decyzji żadna ze stron nie nabyła prawa, decyzja ta jest ostateczna a zatem spełniona została pierwsza z wyżej wymienionych przesłanek i ta okoliczność nie jest kwestionowana przez stronę skarżącą. Natomiast - w ocenie sądu - nie zostało w należyty sposób wyjaśnione i ocenione spełnienie 2. z ww. przesłanek.

Po pierwsze należy však zwrócić uwagę, że ustawodawca wskazuje, że przesłanka ta jest spełniona wówczas gdy za zmianą decyzji przemawia "interes społeczny" lub "słuszny interes strony". Prowadzi do wniosku, że dla spełnienia ww. przesłanki wystarczy stwierdzenie zaistnienia jednego z interesów: słusznego strony lub społecznego. Z brzmienia tego przepisu nie wynika, że interesy te nie mogą się wykluczać. W takiej sytuacji obowiązkiem organu jest ocena, który z tych interesów w okolicznościach danej sprawy przeważa. Organ przyjął, że w okolicznościach niniejszej sprawy zmiana decyzji byłaby sprzeczna z interesem społecznym, bo prowadziłaby do wprowadzenia do obrotu decyzji niezgodnej prawem. Następnie w obszernym uzasadnieniu odniósł się do kwestii posiadania (utruty) obywatelstwa polskiego przez skarżącego. Tymczasem - jak wynika z treści wniosku oraz złożonego odwołania skarżący nie powołuje się na interes społeczny lecz, opierając się na przyjętym orzecznictwie sądowo administracyjnym, wskazuje na własny, słuszny interes w zmianie decyzji. Organ w

żaden sposób nie ocenił czy za zmianą decyzji przemawia słuszny interes strony.

Niezależnie od powyższych uchybień sąd nie podzielił argumentacji organu wskazującej na to, że decyzja, której zmiany domaga się skarżący jest prawidłowa a uwzględnienie wniosku skutkowałaby wprowadzeniem do obrotu prawnego decyzji niezgodnej z prawem. Należy wszak zwrócić uwagę, że zgodnie z ugruntowanym w chwili obecnej orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa obcego co do zasady mogło obejmować większą ilość osób jednakże pod warunkiem, że podania o wydanie takiego zezwolenia były złożone przed podjęciem takiej uchwały oraz że wniosek taki - składany za pośrednictwem Prezesa Rady Ministrów został następnie przedłożony Radzie Państwa. Natomiast uchwała nr 5/58, którą Rada Państwa wyraziła zgodę na zmianę obywatelstwa polskiego nie mogła odnosić się do osób, które podania o zmianę obywatelstwa polskiego złożyły po dacie jej wydania.

Nie może ująć uwadze, że wnioskodawca Michael L. wystąpił z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dnia 20 kwietnia 1960 r. a zatem po dacie wydania ww. uchwały. Zawarte w niej zatem zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego nie mogło odnieść skutku w stosunku do skarżącego.

W konsekwencji powyższego nie można podzielić poglądu organu administracji, że uwzględnienie wniosku o zmianę decyzji skutkowałaby wprowadzeniem do obrotu prawnego decyzji niezgodnej z prawem. A zatem uwzględnieniu wniosku skarżącego nie stoi także na przeszkodzie interes społeczny.

W konsekwencji sąd uznał, że zaskarżona decyzja jak i utrzymana nią w mocy decyzja organu I instancji została wydana z naruszeniem przepisów postępowania - art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 w zw. z art. 154 k.p.a. a w konsekwencji należało je wyeliminować z obrotu prawnego.

Rozpoznając ponownie sprawę organ weźmie pod uwagę ww. rozważania.

Mając powyższe na względzie - na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c i art. 135 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - sąd orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o treść art. 200 tej ustawy.